U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem, se sídlem Slezská 756/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2012, č. j. 47 Az 5/2011 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, advokátovi, se sídlem Slezská 756/14, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2011, č. j. OAM-280/LE-BE02-ZA04-2011, bylo rozhodnuto tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, §13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by na území Ukrajiny vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval, jakož ani že mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování. Z provedeného správního řízení je zcela zřejmé, že žalobcovou snahou je pouze zajistit si prostou legálnost svého dalšího pobytu na území České republiky. Žalovaný neshledal ani jiné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, když neochotu k návratu žalobce spojoval pouze se snahou pobývat v Česku, kde jsou podle něj lepší životní podmínky než na Ukrajině.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 9. 11. 2011, v níž navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný náležitě nevyhodnotil jeho výpověď a dostatečně nezjistil skutkový stav věci v souladu s požadavky § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). V rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl k veškerým skutečnostem, které vyšly v řízení najevo. Uvedl, že je ukrajinské národnosti a křesťanského vyznání, vlast opustil z důvodu problémů s jednou ženou na tržišti, která mu vyhrožovala fyzickou likvidací. Věc nahlásil na policii, ta s tím však nic neudělala, neboť podle názoru žalobce spolupracuje s mafií. Žalobce se obává, že po návratu do země původu mu bude znovu vyhrožováno, v horším případě může být i napaden a mohlo by dojít až k porušení jeho práva na život. Při posuzování otázky vycestování měl žalovaný přihlédnout ke Zprávě o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2010, která byla dne 8. 4. 2011 zveřejněna Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických a podle které je ve vládě a společnosti velmi rozšířena korupce; minimální plat mimoto nezaručí ani přiměřený životní standard pro rodinu.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 16. 12. 2011, č. j. 47 Az 5/2011 – 22, ustanovil zástupcem žalobce pro řízení Mgr. Jiřího Ostrýta, advokáta.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 1. 2012, č. j. 47 Az 5/2011 – 35, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně přiznal odměnu za zastupování ustanovenému zástupci žalobce. V odůvodnění rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že nejsou opodstatněné námitky žalobce, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný vycházel kromě tvrzení žalobce též z řádně zhodnocených listinných důkazů ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Dostatečně zjistil skutkový stav a náležitě odůvodnil právní závěr svého rozhodnutí. Žalobcem uváděný důvod opuštění země původu, tedy že neměl kde bydlet a neměl práci, nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V dané věci nelze aplikovat ani § 2 odst. 9 zákona o azylu. Krajský soud poukázal na to, že žalobce se obával vyhrožování ze strany majitelky zboží a tuto věc oznámil na prokuratuře, výsledku přešetření však nevyčkal a z Ukrajiny odcestoval. Pokud nyní v řízení tvrdí, že by se orgány státu případem stejně nezačaly zabývat, aniž by jim neposkytl úplatek, potom krajský soud označil toto tvrzení za účelové, a to bez ohledu na to, že jej nelze zcela vyloučit. Ukrajina mimoto není jedinou zemí, v níž dochází k úplatkářství, děje se tak i v zemích s mnohem vyšším standardem dodržování lidských práv. Krajský soud konstatoval, že hlavním a jediným motivem odchodu žalobce ze země původu byla snaha o lepší život v některé vyspělejší zemi než je Ukrajina, o čemž svědčí i skutečnost, že si nejprve vyřídil vízum do Polska a teprve následně přicestoval do Česka. Vyložil, že azylová procedura je vyhrazena pouze osobám v zemi původu skutečně pronásledovaným, nebo jimž zde hrozí nebezpečí vážné újmy, což však není případ žalobce. Ke snaze žalobce postarat se v Česku o své děti, a to z důvodu vážného onemocnění matky dětí – jeho bývalé manželky, krajský soud konstatoval, že ani zde se nejedná o tvrzení významné z pohledu zákona o azylu, přičemž žalobce odkázal na úpravu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Uzavřel, že žalovaný nebyl povinen posoudit Zprávu

o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010, neboť informační zdroje, které měl k dispozici o zemi původu žalobce, byly pro rozhodnutí dostatečně obsáhlé a objektivní; žalobce mimoto poukazoval pouze na azylově irelevantní části této zprávy.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 8. 2. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 2. 2012, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Namítal, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel v řízení opakovaně poukazuje na to, že jeho život je ohrožen ze strany majitelky zboží, které bylo na tržišti zničeno při záplavách a která stěžovateli vyhrožovala fyzickou likvidací nejen jeho samého, ale i jeho dětí. V této souvislosti znovu poukázal na Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010, která osvědčuje vlastní zkušenosti stěžovatele, který se s korupcí na Ukrajině setkával v běžném životě. Z tohoto důvodu nevyčkal přezkoumání svého oznámení ze strany policie a zemi neprodleně opustil. Policie se totiž v mnoha případech postaví na stranu movitějšího občana (tedy majitelky zboží) a nezakročí ani v případech zřejmého bezpráví.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2012 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou. Odmítl tvrzení stěžovatele, že by byly policejní orgány na Ukrajině vůči kriminalitě všeobecně nečinné nebo že by upřednostňovaly pomoc movitějším občanům, když v současné době se v této zemi nachází ve vězení cca 150 tisíc osob a další tisíce jsou umístěny v detenčních zařízeních. Stěžovatel tedy má v případě návratu možnost obrátit se na příslušné orgány se žádostí o pomoc. Žalovaný poukázal na to, že korupce je velkým problémem i v zemích střední či jižní Evropy, Českou republiku nevyjímaje. Námitky stěžovatele v tomto směru tedy nemají opodstatnění.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Pokud by tomu tak nebylo, tedy pokud by kasační stížnost stěžovatele ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahovala vlastní zájmy stěžovatele, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Přijatelnost kasační stížnosti je přitom třeba odlišovat od její přípustnosti (resp. absence některého z důvodů nepřípustnosti), která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i důvodnosti kasační stížnosti jako otázky věcného posouzení stěžovatelem uváděných kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem

na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele jako atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

Po přezkoumání přijatelnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud úvodem k žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a návrhům, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, uvádí, že stěžovatel je od soudního poplatku osvobozen ze zákona, neboť podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), se od poplatku osvobozuje cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na ustanovení § 35 odst. 8 věty poslední s. ř. s., podle něhož *„zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti,"* a dále na § 32 odst. 5 zákona o azylu, který stanoví, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má ze zákona odkladný účinek. O uvedených návrzích stěžovatele proto zdejší soud zvlášť nerozhodoval.

Nejprve je třeba připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana jeho veřejných subjektivních práv již jednou poskytnuta, a to individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu a v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany; je podmíněn výše specifikovaným přesahem vlastních zájmů stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele" představuje tzv. neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb., s účinností od 13. 10. 2005. Výklad tohoto pojmu včetně demonstrativního výčtu typických kritérií nepřijatelnosti byl proveden usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud vymezil, že *přesahem „vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.* Jinými slovy, přichází-li stěžovatel toliko s námitkami, k nimž se Nejvyšší správní soud již vyslovil ve své dřívější judikatuře, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl závěr totožný s již dříve provedeným posouzením.

V témže usnesení Nejvyšší správní soud vymezil, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou

Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Ze spisové dokumentace se podává, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 9. 2011. V řízení uvedl, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání, je rozvedený a má tři nezletilé děti, které žijí na Ukrajině. Svou vlast opustil dne 22. 6. 2010 poté, co se rozvedl a manželce nechal dům, a tedy neměl kde bydlet. Do Česka přijel přes Polsko, kde pobýval asi měsíc. V Česku chce začít nový život v normální zemi. Nikdy proti němu nebylo a ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Na Ukrajinu se vrátit nechce, neměl by tam základní podmínky pro život ani práci. Z vlasti odjel z důvodu velkých záplav v roce 2009, při kterých bylo na tržišti znehodnoceno zboží, které pro majitelku zboží prodával. Majitelka požadovala, aby hodnotu zničeného zboží nahradil (odpracoval), což stěžovatel také částečně udělal. Majitelka mu následně vyhrožovala, že pokud škodu nenahradí, fyzicky ho zlikviduje a dá ublížit i jeho dětem. V této věci učinil stěžovatel v říjnu 2009 oznámení na prokuraturu, odkud mu odepsali, že se budou případem zabývat. Stěžovatel marně hledal práci a následně zemi opustil. V mezidobí do podání žádosti o mezinárodní ochranu pracoval v Česku načerno na stavbách. V minulosti neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány, policií či armádou.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal nesprávné posouzení otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, když jeho život na Ukrajině je ohrožen ze strany majitelky zboží, které bylo na tržišti zničeno při záplavách a která mu vyhrožovala fyzickou likvidací nejen jeho samého, ale i jeho dětí. Poukázal na Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010, která byla dne 8. 4. 2011 zveřejněna Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických a která osvědčuje vlastní zkušenosti stěžovatele ohledně značného rozsahu korupce a nadržování policie movitějším občanům, mezi jaké patří i majitelka zničeného zboží.

Stěžovatel v kasační stížnosti především navázal na svá opakovaná tvrzení z dřívějšího řízení, totiž že v zemi původu nemá zajištěno bydlení a v minulosti marně hledal práci. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka stěžovatele nemůže být uznána důvodnou, neboť stěžovatel zde namítá potíže výhradně ekonomického charakteru. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.*“ V rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, Nejvyšší správní soud vyložil, že „*obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.*“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka stěžovatele týkající se možné újmy způsobené horší ekonomickou situací v zemi původu je z hlediska azylově relevantních důvodů neopodstatněná.

V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42). Zmínit lze rovněž závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 63, podle nichž „*je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.*“

Nejvyšší správní soud se nemohl ztotožnit ani s další námitkou stěžovatele, podle níž žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku naplnění kritérií pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, když život stěžovatele na Ukrajině je ohrožen ze strany majitelky zboží, které bylo na tržišti zničeno při záplavách a která mu vyhrožovala fyzickou likvidací nejen jeho samého, ale i jeho dětí.

Podle § 14a zákona o azylu, podle něhož „*se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „*se za vážnou újmu podle*

tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že případné výhružky, jakož ani případný atak ze strany majitelky zboží jako soukromé osoby nemůže představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany (podle dřívější právní úpravy pro vztažení překážek vycestování). Nelze jej totiž podřadit pod žádný z důvodů pro její udělení. Podobný nedostatek tvrzení byl již mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu, poukázat lze např. na rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 – 47, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, či rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41. Přestože zmíněné judikáty se vztahují k dřívější právní úpravě překážek vycestování, jejich závěry lze bezesporu aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť dřívější právní úprava překážek vycestování a nynější právní úprava doplňkové ochrany jsou co do své podstaty shodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 114/2009 – 78). Žalovaný i krajský soud se otázkou doplňkové ochrany dostatečně zabývaly a dospěly k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nevyšší správní soud, totiž že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by udělení této formy mezinárodní ochrany opodstatňovaly. Stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu totiž zjevně nehrozí nebezpečí vážné újmy, jak je tato vymezena v § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010, která byla dne 8. 4. 2011 zveřejněna Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických, pak ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z dostatečných podkladů, konkrétně Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2009, zveřejněné dne 11. 3. 2010 Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických, a dále z informací z databáze (infobanky) České tiskové kanceláře, konkrétně materiálu „Ukrajina – Vývoj od roku 1996“, ve stavu ke dni 10. 12. 2010. Posouzení žalovaného provedené na základě těchto zpráv bylo komplexní a nepochybně vedlo k odpovídajícímu zjištění obecné situace v zemi původu stěžovatele. Stěžovatel poukazoval výhradně na tu část zprávy za rok 2010, která se týká korupce, tedy okolnosti, která není sama o sobě relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že žadatel o mezinárodní ochranu musí v žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že se nachází v postavení, pro něž mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 – 69). Této povinnosti však stěžovatel nedostál, resp. neuvedl žádné důvody, které by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňovaly.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatele v kasační stížnosti uvedené a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za

těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a podle § 104a s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Současně zdejší soud dodává, že pokud má stěžovatel i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientoval na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jeho případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu včetně řízení o kasační stížnosti byl ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2011, č. j. 47 Az 5/2011 – 22, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – kasační stížnost ze dne 10. 2. 2011 – ve výši 2100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Zástupci stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 2880 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu